

Régestelen-régen, mikor a jó Isten megteremtette a világot, virágokat is teremtett, hogy szebb legyen a föld. Egymás után jöttek hozzá a virágok, hogy kijelölje élőhelyüket, és meghatározza az időpontot, hogy évente melyik mikor virágozzon. Sőt... nevet is adott nekik. Ettől kezdve kora tavasztól késő őszig - évszakonként - más- és más virágok teszik szebbé az emberek életét.

A virágok teremtésének kezdetén itt-ott már nyíltak a kertekben a nemes és egyszerűbb virágok. Az erdőkből, mezőkön, réteken pedig vadvirágokat ringatott a szél. De volt egy egyszerű sárgás-fehér kis virág, aki saját maga álmodta meg létének célját. Ezért ő társainál jóval később kereste fel a jó Istent, hogy jelölje ki élőhelyét.

Amikor odaért, tisztelettel meghajolt előtte és úgy szólt:

- Teremtőm! Nem tudom hova szántál engem? De te belelátsz a szívembe, és tudod, hogy én olyan helyen szeretnék élni, ahol közelebb lehetnék hozzád, mint virágtársaim.

A jó Isten meghatódott e szavakra és mosolyogva válaszolt:

- Legyen a szíved szerint... Mivel te kész vagy elhagyni a földet az égi dicsőségért, otthonod a magas hegyeken - a havasokon - lesz. S ezt a nemes, bájos kis virágot elnevezte havasi gyopárnak.

- Köszönöm Teremtőm, hogy meghallgattál - válaszolta a kis virág és elfoglalta helyét a szédítő magasságban.

A virágok tudnak egymásról. A havasi gyopár a magasból látja a földön nyíló társait. A játszói szellők pedig róla visznek hírt a lent élőknek.

A virágok azóta elszaporodtak a földön, és szemet, lelket gyönyörködtetnek.

A havasi gyopár pedig ma is fent nyílik a havasokon, ott, ahova vágyott réges-régen. Jól érzi magát szülőföldjén, ott távol él a világ zajától, és közel van - az égi magasságban - a jó Istenhez.

/Rác Irén/